

Un număr vechiu 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

Director: **DIMITRIE ALEXANDRESCO**Redactor-proprietar: **I. S. CODREANU**

Decanul Facultății de Drept din Iași, fost Procuror-general la Înalta Curte de Casație

Licențiat în Drept și științe de Stat
Avocat**ABONAMENTUL**

Pe an, în România, cu Tabla, . 45 lei
6 luni 20 „
3 luni 10 „
Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

**Apare de două ori pe săptămână
sub redacțiunea unui comitet**

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & AdministrațiaBucurești, **CALEA RAHOVEI**

Lângă Palatul Justiției

TELEFON № 16/98 —**S U M A R**

— Câteva mici reforme de procedură, de d-l avocat Gh. D. Benderli.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ:— Casație s. II: *Ion T. Frișcu, condamnat pentru delapidare* (Deși administratorii, censorii, funcționarii etc. ai băncilor populare și obșterii sătești nu sunt funcționari publici, totuși ei se pedepesc ca delapidatori de bani publici când sustrag din fondurile încredințate mănuii lor);— Tribunalul Olt: *Andrei Fr. Anghelescu, cere liberarea pe cauțiune* (Judecătoria de ocoale cumulează rolul ofițerului de poliție judiciară (descoperirea) cu acela al procurorului (urmărirea) judecătoria de instrucție (instrucția propriu zisă) și judecătoria de fond. — Cei cari au fugit din închisoare nu pot obține liberarea pe cauțiune) cu o Notă de d-l profesor I. Tanovicănu;**JURISPRUDENȚA STRAINĂ:**— Tribunalul civil din Valence: Un testament poate fi anulat pentru captațiune sau sugestiune chiar dacă legatarul este străin de manerile frauduloase întrebunțate de către un terțiu, dacă, în fapt, se stabilește ca aceste manopere au avut de rezultat vicierea voinței testatorului, cu o Not. de d-l *Capitan D-r G. D. Danielopol.***Rezumatul Jurisprudenței Curței noastre de Casație**— *Casație s. I: No. 1:* Prescripția de 5 ani. — Drepturile ce se prescriu prin trecere de 5 ani dela executarea ordonanței de adăucare. — Drepturi existente în momentul adăucării. — Art. 568 din proc. civilă; *No. 2:* Prescripție de 30 ani. — Dacă sub legea otomană în vigoare la anexarea Dobrogei, prescripția de 30 ani constituie un titlu de proprietate.— *Casație s. II: No. 1:* Curte cu jurați. — Persoană responsabilă civilmente pentru faptul acuzatului. — Competința acestei instanțe de a se pronunța. — Art. 8 pr. penală; *No. 2:* Judecarea cauzelor. — Divergență. — Judecarea ei cu precădere. — Art. 150 legea de organiz. judecătorească și art. 17 și 23 din regulam. serviciului interior al tribunalelor și grefelor.— *Casație s. III: No. 1:* Contencios administrativ. — Ordonanța prin care se interzice vânzarea legumelor și fructelor mai înainte de ora 10 dimineața. — Legalitatea ordonanței. — Art. 58 și 99 din legea pentru organizarea comunelor urbane.**Câteva mici reforme de procedură**

În expunerea de motive, care însoțea proiectul pentru modificarea codului de procedură, d-l C. Disescu spunea între altele: «o procedură trebuie să fie simplă, scurtă, sigură și clară», iar d-l T. Stelian explica schimbările aduse legii pentru judecătorii de ocoale prin cuvintele: «este imperios să se introducă și la sate o justiție expeditivă, imparțială și puțin costisitoare».

Reforma codului de procedură și noua lege pentru judecătorii de ocoale au simplificat foarte mult mersul justiției, aceasta însemnă nu o con-

testă, dar nu este mai puțin adevărat că n'am ajuns încă scopul urmărit și că mai avem mult de făcut. În această privință practica este cel mai bun învățător.

Am crezut util a consemna și expune discuției câteva observațiuni făcute în practica noastră îndelungată. N'avem pretențiune nici a spune lucruri noi, nici a face un studiu de principii, nici intențiunea a pleda pro domo. Arătând anomalii și greutățile de detaliu ce le-am întâmpinat precum și moduli simpli cum ele ar putea fi înlăturate, suntem convingși că putem face un serviciu justiției și justifiabililor.

Așa, de pildă, acțiunile mobiliare în contra statului nu se pot întinde astăzi decât numai înaintea instanțelor din București. Se zice că statul își are principalul așezământ în Capitală, că acolo se afla arhivele, etc. Dar statul este peste tot teritoriul, are advocați în fiecare județ, to. ce se referă la diferendele dintre stat și particulari se găsește în arhivele autorităților locale, nu ex stă nici o rațiune ca particularul să faca chelteli de drumuri la București când procesul ce l'ar avea cu statul ar putea fi judecat tot atât de bine de instanțele domiciliului său. Dacă Ministerul de Domenii, care are în definitiv cele mai multe procese, nu se poate judeca de cât în județul respectiv, unde este situat imobilul, celelalte Miniștere n'ar suferi nici o pagubă, dacă măsura aceasta s'ar generaliza. Nu s'ar atinge nici principiile generale nici interesele statului, dar s'ar face părților o înlesnire mare.

Anchetele în futurum. Art. 66 a fost o inovație fericită. Aceste anchete sunt de un folos indiscutabil, ele permit a avea la timp dovezile necesare unui proces, care ar putea dispărea până la admiterea dovezii în cursul judecății. Ele mai au avantajul de a permite părților, sa prevadă soluțiunea eventuaia sau probabua a procesului și cunoaștem mai multe cazuri în cari, după anchetă, părțile fie că au renunțat la proces, fie că s'au învoit. Avantajele acestor anchete sunt deci multiple. Așa cum se practică ele însă, de multe ori nu pot ajunge scopul lor.

Cu mari greutăți am obținut ca ele sa se facă pe simplă petiție, iar nu pe timbrul de acțiune, după cum cereau Ministerul de finanțe și unele instanțe, aar cu toate acestea, mersul lor este greoi. Se cere o petiție, citarea părților pentru admiterea dovezii, citarea din nou a părților pentru admi-

nistrarea acestei dovezi, pentru prestarea jurământului expertului, care la rândul său este obligat a vesti părțile să fie față la îndeplinirea însărcinării primite. Astfel, chiar dacă partea protivnică locuște în aceeași comună, se cere timp de mai multe zile până la facerea anchetei, iar când partea locuște în altă parte sau este o administrație publică, care urmează a fi citată în București, pot trece și două săptămâni până ce se poate ajunge la constatarea dorită. Fiind generalmente, admis că o asemenea cerere nu se discută, nu se poate refuza, n'are decât o valoare relativă, s'ar putea admite, fără nici o primejdie, ca odată cu primirea petițiunii să se ordone măsurile cerute, citându-se experții și martorii propuși, rămânând bine înțelese ca audierea martorilor, experților etc. să se facă contradictoriu cu partea adversă. Această procedură este prevăzută în materie comercială (art. 71, 438) și generalizând-o am ajunge a avea constatarea necesară în termenul cel mai scurt, fără a mai fi expuși, cum se poate întâmpla astăzi, a vedea faptele dispărute în momentul când, după îndeplinirea multiple or forme, am ajuns la executarea anchetei.

Introducerea acțiunilor. Cu toată buna voință legislatorului dela 1900 de a împiedica tărăgănirile până la punerea proceselor în stare de a fi judecate, suferim și astăzi de diferitele amânări de asemenea natură.

Fără a merge prea departe și fără a introduce modificări radicale în procedura noastră tradițional orală, după cum au propus unii de cu ând, s'ar putea obține o îmbunătățire a stărei actuale printr'o mai strictă observare a dispozițiilor din lege care ar trebui să fie edictate cu o sancțiune mai eficace. Ar fi de dorit ca petițiunile de introducere acțiunilor să fie cât se poate de destușe, să enunțe toate mijloacele de invocat și să fie însoțite de toate actele de care voiește a se servi reclamantul. Aceste acte să fie comunicate în copii certificate, nu la dosar, ci părâtului odată cu citația, așa cum se prevedea în formularele de citațiune din 1900. Părâtul să fie obligat și el a depune actele sale în termenul de drept de lege iar în urmă să nu se mai acorde nici un termen.

Este just că o asemenea dispoziție ar face aproape obligatorie intervențiunea avocatului dela început, intervențiune în contra căreia s'au ridicat în totdeauna legislatorii roștri pentru motive pur de teorie. Practica ne dovedește că cazurile în cari părțile se prezintă înaintea instanțelor superioare, fără avocat, sunt cu totul excepționale, că oficiul avocaților este de fapt devenit obligatoriu, că prin urmare împotrivirea legiuitorului n'are nici o bază. Prin obligațiunea impusa părților a face acțiuni cât de complete și cât de bine studiate, părțile departe de a pierde, ar câștiga adresându-se avocaților înainte de a porni procesul, iar judecătorii ar fi și mai ușurați și mai legați în darea hotărârii.

Amânările din oficiu. Este știut că la tribunalele încercate, o mulțime de procese se amână din oficiu chiar de mai multe ori. Cu sistemul clasării dosarelor după vechime un proces mai nou poate suferi astfel două sau trei amânări din cauza lipsii de timp până când să vie la rând. Pe de o parte procedurile ar urma să fie făcute și ele din oficiu, deoarece nu pot fi vinovate părțile de asemenea

amânări iar de alta ar trebui găsit modul de a se acorda acestor procese un drept de precădere.

Reprezentarea părților. Părțile zice art. 94 se vor înfățișa în persoană sau prin mandatar cu procuri legalizate în regulă sau prin avocați declarați în sedință.

Este cam jignitoare obligațiunea impusă avocatului, care a depus un jurământ, care este chemat a înlocui pe magistrați, de a nu putea răspunde în numele clientului, fără o atestare dată de vre-un subcomisar; las cu totul la o parte obligațiunea impusă de unele instanțe de a lasa la dosar copii legalizate sau chiar numai atestate de pe procurile date. Avocații care se prezintă ar trebui recuzat pe cuvântul său și n'ar trebui să aibă nevoie de nici o procură, sau maximum un mandat sub semnătura privată, așa cum se practică în Germania și în Austria. Dacă s'ar părea că mandatul legalizat nu poate fi înlăturat, ar trebui admis, însă, că mandatul ad litem, chiar conceput în termenele cele mai generale, este suficient pentru a permite avocatului a face toate actele de procedură până la definitivă tranșare a procesului în toate instanțele. Astăzi, dacă procură nu prevede anume un act de procedură, în cele mai multe cazuri din nebagărea de seama aceluia care a redactat-o, avocatul nu'l poate face, și astfel vedem procuri de pagini întregi, conținând toate actele de procedură prevăzute de codul nostru, de teama ca nu cumva să fie scăpat ceva. O formulă ca «autoriz pe d-l cutare sa mă reprezinte în toate procesele mele sau în procesul cutare» ar trebui să fie suficientă pentru a permite facerea acțiunii, a apelului, a recursului etc., excluzându-se numai actele de dispoziție sau de primirea de bani.

Odată ce procurile date avocaților conțin asăzi toate aceste drepturi, că clientul înțelege a conferi avocatului său toate drepturile de care ar avea nevoie, ar fi mult mai practic ca el să declare numai drepturile ce nu înțelege a le conferi admitându-se în această privință principiul din mandatul general comercial (art. 395).

Avocații se mai pot declara în instanță. Avocatul care a fost declarat astfel, înaintea instanței adică în mod solemn, are toate drepturile necesare pentru apărarea intereselor clientului său cât de însemnate ar fi, dar n'are dreptul a lua termenul în cunoștință dacă pentru un motiv sau al procesul se amână, nici a răspunde în numele clientului la o nouă înfățișare. O asemenea declarație ar trebui să fie cel puțin egală cu mandatul dat și legalizat de poliție.

Trecem peste competența actuală în materie de referențe care ar putea fi întinsă, întrucât această materie cere un studiu mai întins și nu poate intra în cadrul micilor reforme preconizate de noi astăzi și ajungem la *cheltuielile de judecă*. Procesele la noi costă foarte mult, aceasta se știe de toți și nu mai avem nevoie să insistăm. Instanțele noastre judecătorești nu ne acorda decât cheltuieli neînsemnate, aceasta iarăși o știm cu toții. Echitatea cere ca partea care a câștigat procesul să obție repararea tuturor speselor la care a fost expusă cu ocazia procesului după cum, de altfel, glăsuște și art. 146. Nu voim să amintim unele cazuri în care reducerea cheltuielilor este socotită ca o pedeapsă aplicată părții sau avocatului; în general

nu se dau chel ueli așa cum ar trebui. Chiar atunci când se prezintă note detaliate, când este cunoscut instanței că procesul a durat ani de zile, că s'au făcut cercetări, s'au angajat, și era necesar să se angajeze, mai mulți avocați, nu se țin în seamă nici cheltuelile efective, fără a mai vorbi de o plată, proporțională cel puțin, a avocaților. La unele Curți mai cu seamă nu se acordă nici măcar timbrele întrebunțate.

Creдем că răul provine din faptul că instanțele acordă cheltueli în cifre rotunde și odată cu darea hotărârei. Am propune ca cheltuelile să se lichideze ulterior, după actele produse de părți, fie cu ocaziunea facerii tablourilor ca la urmărirea imobiliară fie în alt mod.

Este adevărat că legea cere motivarea cheltuelilor acordate și că partea nemulțumită are dreptul a face apel și în privința lor. Motivarea de obicei se resumă la un «apreciând și asupra cheltuelilor» iar nimeni nu mai face apel căci ar fi să mai facă alte cheltueli care poate nici ele nu li se țin în seamă.

Opoziție și apel. D-I T. Stelian a avut o inspirație fericită când a desființat la judecătoriile de ocol dreptul de opoziție și a scurtat termenul de apel. Odată ce se desființase motivarea opoziției, menținerea dreptului de opoziție în codul de procedură nu este decât o cale deschisă la șicane și la tarăgăniri. Dacă pentru procesele până la 3000 lei, care sunt cele mai numeroase și unde figurează părți cari sunt mai puțin familiarizate cu de ale justiției, nu se mai simte nevoia opoziției, cu atât mai puțin ar trebui ea admisă la tribunale și la Curți, unde părțile se prezintă, pu em zice fără excepție, prin avocați, unde interesele angajate sunt mai însemnate și nu permit o neglijare și unde în fine termenile sunt destul de mari pentru a permite o pregătire. Poate că în materie penală ar trebui făcută o excepție.

Astăzi nu mai ne aflăm în situațiunea în care ne găseam în 1865; comunicațiunile sunt mult mai înlesnicioase, nu mai există motivele care atunci cereau un termen de apel mai lung. S'a redus termenul de recurs cu toate că pregătirea motivelor și studierea dosarelor în vederea unui recurs cer mai multă vreme și mai multă muncă, decât facerea unui apel; s'ar putea scurta termenul de apel la o lună dela pronunțare pentru partea care a fost față și dela comunicare pentru acea care a fost lipsa, fără ca prin aceasta să se aducă vre-o jignire nimăru.

Desființarea opoziției și cu ea a art. 151, reducerea termenului de apel ar contribui foarte mult la o mai grabnică soluție a proceselor și ar mări prestigiul justiției, fiecare știind că trebuie să răspundă la chemările ce i se face.

Cercetarea cu martori. Ar fi de dorit, tot în vederea unei justiții mai expeditivă și imparțiale, ca ori de câte ori instanțele admit proba cu martori, ambele părți, întrucât vor voi a profita de această dovadă, să propună lista de martori în termenul fatal de cinci zile dela admiterea lor. Astăzi, una din părți propune martori, se procedează la audierea lor. la înfățișarea procesului cealaltă parte cere contra-probă care natural nu i se poate refuza, procesul se amână din nou. Termenul de 5 zile s'a fixat pentru a împiedica pregătirea martorilor.

În sistemul actual partea care n'a propus martori dela început și care a obținut contra-probă, care a asistat la audierea martorilor propuși, are tot timpul necesar ca să găsească cu atât mai ușor martori favorabili cu cât a auzit depunerea celor dintâi și aceasta constituie ni-se pare o nedreptate.

Mărturia este o obligațiune impusă de lege.

Legea prevede că martorii au drept la despăgubirea cheltuelilor ce li s'a ocazionat și există un regulament vechi din 1868 pentru aceste cheltueli. În practică, însă, nu se dau aproape niciodată asemenea despăgubiri și chiar dacă se dau nu se pot executa. Ar trebui refăcut regulamentul acesta și obligate părțile care propun martori a depune, odată cu lista și cu plata citațiilor, și taxele după acest tarif, taxe care s'ar elibera de grefă martorului îndată după ce a depus.

Motive de apel. Art. 326 cere ca apelul să fie motivat. Curțile noaste acordă un singur termen pentru comunicarea motivelor de apel și anulează apelul, dacă nu s'a făcut această comunicare. Creдем că această dispoziție este nedreaptă. Avem două trepte de jurisdicțiune de fond, în apel se judecă procesul din nou în întregimea lui, se pot admite toate dovezile care s'au admis în prima instanță, motivele de apel în general nu sunt altele decât cele invocate la prima instanță și cel mai puternic motiv este acel că nu sunt mulțumit de hotărârea dată. Dispozițiunea aceasta ar trebui să dispară, atât în interesul justițiilor cât și în interesul unei mai grabnice soluțiuni a proceselor.

Art. 349 cod. com. Debitorul unei cambii nu poate opune decât excepțiuni referitoare la forma titlului și excepțiuni personale aceluia care cere plată. Aceste excepțiuni nu pot fi înute în seamă decât atunci când sunt propuse la prima înfățișare, sunt întemeiate pe o proba scrisă și de o grabnică soluțiune.

De fapt acțiunile cambiale sunt o pură formalitate; se face acțiune, debitorul în cele mai multe cazuri nu se prezintă sau, dacă se prezintă, opunerile sale nu sunt înute în seamă întrucât nu intră în prevederile legii; hotărârile astfel obținute, la unele judecătorii, mai trebuiesc comunicate, și rezu tatul final este că creditorul, fără nici un folos pentru debitor, a fost obligat a aștepta luni de zile pentru a putea obține titlul care să-i permită executarea.

Legiuitorul când a introdus în codul comercial dispozițiunile art. 349 a avut în vedere că cambia ca un instrument de credit și de plată trebuie să fie înconjurată cu toate garanțiile cerute pentru a facilita circulațiunea și executarea ei. Numai atunci c'ea vom avea garanții eficace când vom putea obține executarea cambii cât de repede. Aceasta este nu numai în interesul creditorului, dar și în acel al debitorului, căci numai astfel garantat creditorul va putea acorda creditul atât de necesar în transacțiunile comerciale.

Singurul mijloc practic ar fi a se permite purtătorului cambiei să poată obține dela instanța competentă un ordin de executare în contra tuturor obligațiilor, așa de pildă cum se practică cu contractele autentice de arendare sau de închiriere. Debitorul să aibă dreptul a face apel sau contestație iar creditorul care de rea credință ar fi obținut

sau efectuat o executare să fie osândit la daune interese și eventual la o amendă. Am obține prin această reformă descărcarea instanțelor mai cu seamă a judecătorilor de ocoale urbane, de o mulțime de procese care nu fac altceva decât a umple condicele și a împiedica mersul regulat al celorlalte procese, iar creditorii cambiali ar avea o grabnică soluțiune fără ca prin ea să fie atinse drepturile aceluia din debitori cari ar avea opunerii de făcut, bine înțeles tot în sensul art. 349.

Legea judecătorilor de ocoale

Nu vom discuta nici competența actuală nici ambulanța. Chestiunile aceste de principiu nu intră după cum am zis în cadrul acestui studiu care n'are în vedere decât reforme practice în actuala alcătuire.

Îndeplinirea procedurilor, astfel după cum ea a fost prevăzută în toate legile noastre asupra judecătorilor de ocoale lasă foarte mult de dorit și adăogăm costă scump cu toate că taxele sunt minime.

Procedura ar trebui îndeplinită din oficiu, fără osebită petiție, la toate judecătoriile urbane și rurale, fără intervențiunea părților, fără nici o plată directă sau indirectă. Numai astfel s'ar putea avea un control eficace asupra agenților însărcinați cu îndeplinirea procedurilor și numai astfel am putea scăpa de răul practicanților la aceste judecătorii. Am propus într'un articol precedent (*Curierul Judiciar* No. 35/911) desființarea timbrului fix și înlocuirea lui printr'o taxă unică de proces. Dacă o asemenea măsură nu s'ar putea generaliza de odată, ar trebui făcut un început de încercare la judecătorii, unde taxele sunt mai mici și unde regulamentul prevede deja îndeplinirea procedurilor din oficiu.

S'ar putea înființa și un fel de agenții ale corpului de portărei care pe lângă serviciile ce le-ar îndeplini la judecătorii sub supravegherea șefului respectiv, ar avea și avantajul mare de a permite transmiterea actelor de procedură ale tribunalelor și Curților prin poștă, accelerând astfel aceste lucrări și scutind părțile de cheltuelile enorme de transport ce se plătesc astăzi.

În orice caz, și chiar fără înființarea acestor agenți stabili de portărei, ar trebui luate executările la sate din atribuțiunile judecătorilor. Este știut că toate executările se fac în anume perioade adică atuncea când sătenii culeg fructele pământului. Din această cauză toate actele de executare se grămadesc și trebnesc făcute într'un scurt timp, ceea ce este materialmente imposibil dacă pentru întreg ocolul nu te poți adresa decât unei singure persoane, magistratul stagiar. Aceste executări de altă parte costă prea mult și cheltuelile de multe ori întrec capitalul de urmărit.

Legea pentru organizarea comunelor rurale a despărțit atribuțiunile primarului în două, lăsându-i acelea care se referă la gospodăria comunală și trecând celelalte notarului care astfel devine un fel de agent polițienesc. Dacă în orașe executările se fac prin poliție, s'ar putea perfect de bine însărcina cu ele la sate notarul, numărul comunelor fiind mai mare ca acel al ocoalelor, executările s'ar împărți și s'ar putea face la timp. Cheltuelile ar fi mai mici și nici debitorul n'ar fi păgubit, căci

trebne știut că numai atuncea când creditorul va putea fi asigurat printr'o executare înlesnicioasă va putea face credite și înlesnire săteanului.

În fine ar mai trebui umplute donă lacuni în lege.

Art. 16 din vechia lege a judecătorilor dădea dreptul judecătoriei comunale a menține în stăpânire pe acela care ar fi posedat mai mult în cursul anului un bun nemiscător până când dreptul de posesiune sau de proprietate ar fi stabilit de judecătorul competent. Această atribuțiune, care anterior legii din 1894 era dată suprefecților, a dispărut din legiuirea noastră spre marea pagubă a locuitorilor dela țară. În adevăr legea nouă desființând judecătoriile comunale n'a mai reprodus această dispoziție. Ar trebui reînființată dându-se în atribuțiunea primarului sau a judecătorului.

Ar mai trebui dat dreptul notarului sau primarului a legaliza actele care după legea autentificării actelor cad în orașe în atribuțiunile polițiilor. Cunoaștem mai multe cazuri în cari părțile au pierdut procese pentru simplul motiv, că nu erau în posibilitate de a avea o procură căci aceste acte nu se pot legaliza, astăzi, decât de judecător și judecătorul nu vine decât odată în 15 zile prin comună, astfel că partea care nu se poate transporta la reședința judecătoriei, nu poate avea o procură sau alt act legalizat la timp.

Aceste ar fi micile reforme ce le-am crezut necesare. Încheiem repetând că expunerea de mai sus n'are alt scop decât a pune în discuțiune neajunsurile și anomaliile ce le am constatat, ca desigur mulți alții, în practica noastră zilnică și a găsi soluțiunile cele mai practice pentru înlăturarea lor.

Constanța, Octombrie 1913

G. D. BENDERLI
avocat

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. II

Audiența de la 8 Iunie 1912.

Președinția d-lui M. IULIAN, președinte

Ion Tr. F. Fișcu (recurs corecțional)

Bănci populare. — Sustragere săvârșită de funcționarii lor. — Pedepsirea lor ca delapidatori. — Art. 17 din legea băncilor populare:

*Legiuitorul voină a asigura buna funcționare a băncilor populare și a obștiilor de arendare sau cumpărare, a prevăzut, prin art. 17 din legea băncilor populare, ca administratorii, cenzorii, funcționarii, etc. ai acestor bănci, cari vor sustrage din fondurile încredințate mănuierei lor, să fie pedepsiți ca delapidatori de bani publici, conform art. 140 din codul penal, deși ei nu sunt funcționari publici *).*

Decizia 1553/912. Respins recursul făcut de Ion Tr. F. Fișcu contra sentinței Trib. Dolj s. II 769/912.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat Vitzu în dezvoltarea motivelor de casare; și

Pe d-l Procuror M. Vidrașcu în concluziuni pentru respingere;

Deliberând,

Asupra motivului I de casare:

1 «Exces de putere, violarea art. 17 din legea Băncilor Populare și a casei lor centrale și violarea art. 140 c. p.

*) Acest rezumat a fost publicat în No. 64/912, pag. 756.

Instanța de fond pentru a mi aplica textele de lege menționate constată între altele că am luat mită de la Societari puindu-i să mi are locurile gratis sub pretext că voi stărui a le lua moșia în arendă mai efină. În conformitate cu dispozițiunile art. 17 din legea Băncilor Populare și a casei lor centrale se pedepesc cu închisoare acei cari se vor dovedi că pretind sau primesc mită sub ori ce formă pentru îndeplinirea atribuțiilor lor; ori, în fond, instanța de fond niciărei nu constată că eu aș fi luat mită pentru îndeplinirea atribuțiilor mele de președinte sau casier al Societății «Puterea Muncii».

«Tribunalul în nici un coniderent, în nici o constatare de fapte, nu învederează, că în exercițiul atribuțiunii și pentru îndeplinirea ei aș fi luat mită. Că ceia ce constată instanța de fond este faptul că am luat mită, punându-i să mi are locurile gratis, fapt ce nu intră în prevederile legii și nu se poate întinde aplicabilitatea acestui text pe cale de dispozițiune generală, fiind constatat în drept că legile penale sunt de ordine publică și de cea mai strictă interpretare și pedeapsa nu se poate aplica pe cale de analogie sau comparație».

Având în vedere sentința supusă recursului prin care recurentul a fost condamnat la o lună închisoare corecțională pe baza art. 17 din legea băncilor populare și art. 140 c. p. combinat și cu 60 c. p. pentru faptul între altele că, în calitate de președinte și casier al obștei «Puterea Muncii» din comuna Vela a luat mită de la societari, punându-i să mi are locurile sale gratis, sub promisiunea că el va stărui a le lua moșia în arendă mai efină :

Considerând că este necontestat, că recurentul numai cu calitatea sa de președinte al obștei a putut obține de la locuitori efectuarea muncilor agricole fără plată, căci numai din cauza acestei calități locuitorii făceau acele munci în asemenea condiții :

Că, înaintea instanței de fond recurentul n'a susținut că faptul ce a comis nu intră în atribuțiunile funcțiunii sale pentru ca instanța de fond să cerceteze și să constate aceasta; că înaintea acelei instanțe recurentul a cerut numai probe cu martori spre a dovedi că nu lua mită de la locuitori, ci că acestia îi făceau muncile benevol, iar instanța de fond, admitându-i această probă, a constatat în fapt că recurentul s'a făcut vinovat de delictul de luare de mită;

Că astfel fiind, tribunalul aplicând recurentului art. 17 din legea băncilor populare care pedepsește delictul de luare de mită, n'a comis nici un exces de putere și n'a violat citatul text de lege;

Că dar motivul de casare e nefondat;

Asupra motivului 1 de casare :

«Nu mi se poate aplica art. 140 c. p. care prevede și pedepsește sustragerile comise de funcționarii publici, adică de aceia ce dețin o porțiune din suveranitatea națională. Or, eu nu am fost funcționar public, întru cât băncile populare sunt instituțiuni particulare, fiind considerate de legea lor organică ca societăți comerciale (art. 2) Tribunalul astfel a dat o hotărâre cu exces de putere»;

Considerând că art. 17 din legea băncilor populare prevede că administratorii, cenzorii, etc, băncilor populare, obstilor de arendare sau cumpărare etc, cari vor sustrage din fondurile încredințate mănuirii lor se vor pedepsi ca delapidatori de bani publici conform art. 140 c. p., prin urmare delapidatorii de la acele bănci sau obști sunt supuși la aceleși pedepse prevăzute de art. 140 c. p. pentru funcționarii publici deși ei nu sunt funcționarii publici ;

Că legiuitorul voind a asigura buna funcționare a acestor bănci și obști, a putut fără a considera pe funcționarii băncilor ca funcționari publici, să mi pe-

depesească ca și pe aceștia în caz când ar delapida din bani, încredințați mănuirea lor ;

Că dar, tribunalul n'a violat nici art. 140 c. p. și motivul de casare este nefondat;

Pentru aceste motive curtea respinge, etc ;

TRIBUNALUL JUDEȚULUI OLT

Audiența dela 21 Ianuarie 1913

Andrei Florea Anghelescu cere liberarea pe cauțiune

Judecători de ocoale.—Oficieri de poliție judiciară.—Fapte supuse jurisdicțiunii lor și din acelea care es din competența lor —Cumul de atribuțiuni —Cerere de liberare pe cauțiune.—Dacă acei cari au fugit din închisoare pot obține liberarea pe cauțiune.—(Art. 54 din l. pentru judecătorii de ocoale și 115 pr pen).

1) *Potrivit art. 54 din legea pentru judecătorii de ocoale, judecătorii de ocoale rurale, exercită în ocoalele lor poliția judiciară în două cazuri deosebite în ceea ce privește întinderea atribuțiunilor, adică pentru faptele supuse jurisdicțiunii lor și pentru acelea cari es din competența lor.*

În primul caz, judecătorii de ocoale nu îndeplinesc numai atribuțiunile oficerilor de poliție judiciară, propriu zis, dar și pe acelea ale procurorului și judecătorului de instrucție, căci după ce au luat cunoștință de comiterea unei infracțiuni, se investesc singuri cu instruirea ei, putând îndeplini toate actele de instrucție de cari uezază și judecătorii de instrucție în strângerea probelor inclusiv și emiterea mandatelor de arestare.

Pentru faptele cari es din competența judecătorilor de ocoale, exercițiul poliției judiciare de către aceștia se reduce la începerea cercetărilor și adunarea probelor, până când procurorul și judecătorul de instrucție iau dispozițiile legale, având dreptul judecătorii de ocoale și în acest caz de a aresta pe făptuitorii, cu îndatorirea însă ca în termen de 5 zile de la arestare să înainteze parchetului pe arestați, dimpreună cu actele dresate.

2) *Judecătorii de ocoale fiind competenți de a judeca faptele penale, descoperite, urmărite și instruite de ei, de aci rezultă că în cazul întâi, acești magistrați cumulează rolul ofiterului de poliție judiciară (descoperirea) cu acela al procurorului (urmărirea), judecătorului de instrucție (instrucția propriu zisă) și judecătorului de fond.*

3) *După art. 115 pr. penală nu vor putea profita de dreptul de a obține liberarea provizorie pe cauțiune între alții și acei ce au fugit sau au cercat să fugă din arestul unde erau deținuți.*

Tribunalul,

Având în vedere cererea de liberare pe cauțiune făcută de Andrei Florea Anghelescu, contra căruia d-l Judecător al ocolului Spineni a emis mandatul de arestare No 22396/912;

Având în vedere actele aflate în dosar, susținerile inculpatului și concluziile d-lui reprezentant al ministerului public ;

Având în vedere că Andrei Florea Anghelescu din-

preună cu un altul fiind dați judecății de D. Moșescu, pentru faptei de furt, iar d-l Judecător al ocol. Spineni instrund afacererea, d-sa a emis contra numitului inculpatul mandatul de arestare No. 22396/912, în baza căruia a fost deținut arestat în prevenție în arestul comunei Spineni, nu numai în timpul instruirii afacerii, dar și după instruirea ei, precum și după ce prima instanță s'a pronunțat asupra culpabilității inculpatului;

Având în vedere că inculpatul apelând cartea de judecată a primei instanțe prin care a fost condamnat la 6 luni închisoare corecțională, iar apelul fiind primit la tribunal în ziua de 15 Ianuarie 1913, s'a fixat termenul de 28 Ianuarie 1913 pentru judecarea apelului, intervenindu-se la parchet pentru transferarea inculpatului din arestul comunei Spineni;

Având în vedere că inculpatul mai făcând și prezenta cerere pentru liberare pe cauțiune morală și prezentându-se liber, trib prin jurnalul No 697/913 a dispus ca să se ceară lămuriri dela Judecătorul Ocol Spineni, dacă inculpatul a fost pus în libertate de sub mandatul de arestare No. 22396/912;

Având în vedere că d-l Judec al Ocol. Spineni, prin telegrama No. 715/913, comunicând că inculpatul Andrei Fl. Anghelescu, n'a fost pus în libertate de sub mandatul de arestare No 22396/912, ci a evadat singur din arest, numitul inculpat a fost arestat din ordinul parchetului.

Având în vedere că inculpatul neconfestând că el a fugit din arest, în admiterea cererii sale a obiectat că el nu mai putea fi ținut arestat în baza mandatului de arestare No 22396/912, după ce d-l Judecător al ocol. Spineni a judecat procesul în care este inculpat, de oare ce judecătorii de ocoale se dezistă imediat ce judecă afacererea, așa că inculpatul în urma pronunțării primei instanțe a devenit liber, iar deținerea lui este ilegală. În cazul acesta, tribunalul este în drept ca să se pronunțe asupra deținerii în stare de arest a inculpatului, independent de împrejurarea că inculpatul a fugit din închisoare;

Având în vedere că d-l reprezentant al ministerului public a cerut respingerea cererii de liberare pe cauțiune, conform art. 115 pr. pen.;

Considerând că potrivit art. 54 din legea pentru judecătorii de ocoale, judecătorii de ocoale rurale, exercită în ocoalele lor poliția judiciară, în două cazuri deosebite fa ceea ce privește întinderea atribuțiilor, adică, pentru faptele supuse jurisdicției lor și pentru acelea cari es din competența lor;

Considerând că în primul caz, judecătorii de ocoale, nu îndeplinesc numai atribuțiile oficerilor de poliție judiciară, propriu zis, dar și pe acelea ale procurorului și judecătorului de instrucție, căci după ce au luat cunoștință de comiterea unei infracțiuni, se investesc singuri cu instruirea ei, putând îndeplini toate actele de instrucție de cari uezază și judecătorii de instrucție în strângerea probelor, inclusiv și emiterea mandatelor de arestare. Contra emiterii mandatelor de arestare făptuitorii pot face numai cerere de liberare pe cauțiune, iar mandatele de arestare emise de judecătorii de ocoale, nu sunt supuse confirmării;

Că, pentru faptele cari es din competența judecătorilor de ocoale, exercițiul poliției judiciare de către aceștia, se ridică la începerea cercetărilor și adunarea probelor până când procurorul și judecătorul de instrucție iau dispozițiile legale. Și în acest caz judecătorii de ocoale au dreptul de arest pe făptuitori, însă sunt datori ca în termen de 5 zile dela arestare să înainteze parchetului pe areștați dimpreună cu actele dresate;

Că, judecătorii de ocoale, fiind competenți de a judeca faptele penale, decoperite, urmărite și instruite de ei de aci rezultă că în cazul întâiu acești magistrați cumaleză rolul oficerului de poliție judiciară (cercetare și descoperire) cu acela al procurorului (urmărirea), judecătorului de instrucție (instrucția propriu zisă) și judecătorului de fond;

Că toate aceste atribuțiuni ne fiind reglementate de cât în parte prin legea judecătorilor de ocoale, pentru a cunoaște toate regulile de care trebuie să se conducă judecătorul de ocol în îndeplinirea acestor atribuțiuni, urmează ca să ne referim la dreptul comun;

Că, în specie impunându-se inculpatului fapta prevăzută și pedepsită de art. 309 al 5 c.p., snpusă jurisdicțiunii judecătorilor de ocoale urmează a examina dacă emiterea și menținerea mandatului de arestare No 22396/912 de către d judecător de ocol, s'a făcut în conformitate cu dispozițiile legii de procedură penală și dacă această lege îngăduie liberarea inculpatului de către tribunal pe cauțiune;

Considerând că deosebirea de atribuțiuni între judecătorul de ocol, ca judecător de instrucție și acest magistrat, fiind numai de procedură, de oarece judecătorul de ocol, nu este ținut când culege probele ca să ia dispozițiile marturilor sub prestare de jurământ, nici să dea ordonanță definitivă, precum nici să ceară confirmarea mandatelor de arestare sau să comunice procedura procurorului pentru concluziuni, de aci rezultă că atunci când judecătorul de ocol emite un mandat de arestare, acest mandat ca și în cazul când ar fi fost emis de judecătorul de instrucție își produce efectele sale în tot timpul instrucției, afară bine înțeleasă dacă judecătorul de ocol n'a pus în libertate din oficiu pe făptuitor, sau în urma unei cereri de liberare pe cauțiune;

Că, dupăcum, după dreptul comun dacă la sfârșitul instrucției judecătorul de instrucție menține mandatul său, inculpatul rămâne în stare de arest, pe tot timpul judecării fondului procesului, tot așa și în cazul când instrucția se face de judecătorul de ocol, dacă acest magistrat găsește cu cale ca la sfârșitul instrucției să nu libereze pe făptuitor, acesta rămâne în timpul judecării fondului procesului, tot în stare de arest în baza mandatului de arestare emis de judecătorul de ocol ca judecător de instrucție. În acest caz judecătorul de ocol încetând de a mai fi instructor și devenind judecător de fond nu mai poate reveni asupra mandatului de arestare, de cât în această calitate în urma cererii de liberare pe cauțiune făcută de prevenit;

Că, așa fiind, în specie, judecătorul de ocol fiind îndreptățit de lege de a emite contra inculpatului un mandat de arestare, care a fost menținut pe tot timpul instrucției iar după terminarea instrucției și în tot timpul judecării fondului procesului inculpatul nefăcând cerere de liberare pe cauțiune, judecătorul de ocol ca judecător de fond nu mai putea din oficiu ca să pue în libertate pe inculpat de sub mandatul său de arestare emis ca judecător de instrucție;

Că în fine, judecătorul de ocol, ca instanță de fond, pronunțând contra inculpatului o hotărâre condamnatore la închisoare corecțională, acesta, care se află în stare de arest în momentul condamnării, urma să rămâne tot arestat și după condamnare, așa că judecătorul de ocol ca instanță de fond era complet dezestat de a se mai pronunța asupra mandatului său de arestare în baza căruia inculpatul se găsea arestat, aceasta fie în caz de apelare a hotărârii condamnatoare, — căci acest drept revine celei de a doua instanțe, — fie în caz când inculpatul nu făcea apel, — căci atunci urma a se executa hotărârea;

Că, după cum se vede, în specie, atât emiterea mandatului de arestare cât și menținerea lui atât în timpul instrucției cât și în acela al judecării fondului, până la completa desesizare a judecătorului de ocol, s'a făcut cu respectarea legii;

Că în urma condamnării inculpatului de către prima instanță acesta ramânând în stare de arest, urmează a examina dacă tribunalul, față cu împrejurarea că inculpatul a fugit din arest, mai poate pronunța liberarea acestuia pe cauțiune;

Considerând că după art. 115 pr. pen nu vor putea profita de dreptul de a obține liberarea provizorie cu

cauțiune, între alții, și acei ce au fugit sau au cercat să fugă;

Că din actele aflate la dosar și din însăși mărturisirea inculpatului reeșind că acesta a fugit din arestul comunei Spineni, unde era menținut arestat în virtutea mandatului de arestare No 22396/912, în cazul acesta mandatul inculpat nu mai poate beneficia de dreptul de a obține liberarea provizorie cu cauțiune și deci, cererea sa făcută în acest scop cată a fi respinsă;

Pentru aceste motive redactate de d-l judecător de ședință C. Dumitrescu, trib. respinge etc.;

(ss) G. Cocea, C. Dumitrescu

NOTĂ. — Prezenta hotărâre e conformă principiilor procedurii penale și nu putem decât să o aprobăm.

E foarte ciudată teoria susținută de apărare că prin devestirea judecătorului, arestatul ar căpăta imediat și de drept liberarea provizorie și mai ales că ar putea să și-o ia singur prin o evadare. O arestare, și în general orice dispozițiune luată de judecători rămâne în vigoare până când acel judecător, sau un alt judecător superior, din oficiu ori după cerere, o modifică prin o altă dispozițiune. Condamnatul Angheliescu era arestat preventiv; dacă el credea că e ținut ilegal în arest preventiv nu avea decât să ceară liberarea provizorie, iar nu să-și facă singur dreptate (presupunând că ar fi avut dreptate), liberându-se din închisoare. Ca cine-va să-și facă singur dreptate e interzis chiar și față cu nedreptatea unui simplu particular, cu atât mai puțin nu este permis față cu presupusele ori reale nedreptăți judecătorești.

Legea dă destule căi de atacare ale hotărârilor și dispozițiilor judecătorești; d-nii pungași sa se mulțumească cu acestea și să nu mai pretindă și altele, care ar fi monopolul celor mai îndrăzneți pușcăriiași, fiindcă oamenii de treabă nici odată nu ar uză de ele.

Dar avea cel puțin drept la liberare condamnatul Angheliescu?

Chestiune de fapt, care nu se poate rezolva după principiile juridice, un lucru e însă sigur, că liberarea din închisoarea preventivă nu rezultă direct din fapta că individul a fost judecat în prima instanță, mai ales când el a fost condamnat.

Se știe că închisoarea preventivă are mai ales de scop 1) Să înlesnească instrucțiunea, 2) Să împiedice fuga prevenitului. Atunci însă când instrucțiunea a menținut pe prevenit în închisoare după darea ordonanței definitive, se vede apriat că scopul închisorii nu mai este primul, ci cel de al doilea, acela de a evita fugirea prevenitului. Și această temere e cu mult mai mare când a intervenit condamnarea primei instanțe, de cât era după facerea instrucțiunii până în momentul judecării.

Ori în ce caz, liberarea din închisoarea preventivă fiind, în afară de cazuri excepționale a-

nume prevăzute de lege, o chestiune de fapt, lăsată în aprecierea judecătorilor, nu prevenitul ci judecătorii au să hotărască dacă este bine a o acorda. În cazul de față, foarte bine au făcut judecătorii că au respins cererea de liberare fiindcă din faptul evadării rezultă o dovadă evidentă, legală putem zice că este temere de fuga a prevenitului și temerea de fugă a prevenitului este unul din principalele temeiuri ale închisorii preventive.

I. TANOVICIANU

Tribunalul civil din Valence

— 8 Iulie 1912 —

Testament. — Dol. — Captațiune. — Intrebuițarea mijloacelor dolosive de către un terțiu. — Anularea testamentului. — Neaplicare în specie a art. 960 C. civil.

Un testament poate fi anulat pentru captațiune sau sugestiune chiar dacă legatarul este strein de manoperele frauduloase intrebuițate de către un terțiu dacă, în fapt, se stabilește că aceste manopere au avut de rezultat vicierea voinței testatorului.

(Din *Recueil des sommaires Philly*, 1913, p. 918) 1).

OBSERVAȚIE. — Pentru ca sugestiunea și captațiunea să fie o cauză de anulare a unei liberalități (donațiuni sau testament), ele trebuie să consistă în uneltiri viclene sau machinațiuni care împiedică consimțământul dispunătorului de a fi liber: *nisi falsae et dolosae suggestiones adhibite sint*, după cum se exprimă legea romană. Jurisprudența română și străină este foarte bogată în această privință. Vezi numeroasele decizii citate de d-l profesor D. Alexandrescu în tom. IV, partea 1-a (ed. a 2-a), nota 3 dela p. 42, 43.

Doctrina și jurisprudența sunt, de asemenea de acord spre a decide că nulitatea, care rezultă din sugestiune sau captațiune, poate fi admisă atât în cazul când manoperele dolosive emană dela un terțiu, care le-a intrebuițat în folosul legatarului, chiar în neștiința și necunoștința acestui din urmă, cât și dela însuș legatarul, destul este ca aceste uneltiri sau machinațiuni să fi avut de rezultat vicierea voinței testatorului Art. 960 C. civil, după care dolul, spre a fi o cauză de anulare, trebuie neapărat să fie intrebuițat de una din părți, nu este deci aplicabil în specie, pentrucă ori de unde el ar veni, voința testatorului nu este liberă. Cpr. Planiol, III, 2885; Rivière asupra lui Bédaride, *Du dol et de la fraude*, I, 415, nota 1 (ed. a 4-a) și multe alte autorități citate de d-l profesor D. Alexandrescu, tom. IV, partea I-a (ed. a 2-a), p. 40, nota 5 și p. 43, nota 2, la care trebuie să adăogăm, Furgole, *Tr. des testaments*, I, p. 289 No. 13 (ed. din 1779).

Dr. Căpitan G. D. DANIELOPOL

1) Soluție identică a aceluiaș tribunal. *Recueil Philly*, anul 1905, p. 265, No. 1428.

REZUMATELE JURISPRUDENTEI INALTEI NOASTRE CURTI DE CASATIE ¹⁾

CASAŢIE S. I

Recurenta Elisabeta M. Sigeti şi soţul prin d-l avocat Al. Ionescu. Intimatal Const. Mihăilescu ş. a., prin d-l avocat Popescu.

Prescripţie de 5 ani.—**Drepturile ce se prescriu prin trecere de cinci ani de la executarea ordonanţei de adjudecare.**—**Drepturi existente în momentul adjudecării.**—**Art. 568 pr. civilă.**

1. Conform art. 568 pr. civ. nu se pot declara prescrise după trecere de 5 ani dela executarea ordonanţei de adjudecare, decât drepturile cari existau în favoarea imobilului adjudecat în momentul adjudecării, de oarce, este inadmisibil ca ordonanţa de adjudecare să constituie un titlu pentru dobândirea unor drepturi ce nu au fost transmise prin efectul adjudecării, şi cari s'au născut din fapte posteriore acestei operaţiuni juridice. (*Cas. s. I, decizia No. 482 din 13 Septembrie 1913, prin care se casează sentinţa Trib. Vâlcea No. 251/910.*)

Recurentul Dumitru S. Marin prin d-l avocat Guşerescu. Intimata Primăria Comunei Medjedia prin d-l avocat Butler.

Prescripţiune de 30 ani.—**Dacă sub legea otomană în vigoare la anexarea Dobrogei, prescripţia de 30 ani constituia un titlu de proprietate.**

2. Sub legea otomană în vigoare în Dobrogea înainte de anexiune, prescripţia achisitivă de proprietate prin lunga posesiune, nu constituia un mijloc de a dobândi proprietatea. (*Cas. s. I, decizia No. 487 din 16 Septembrie 1913, prin care se respinge recursul făcut contra sentinţei Trib. Constanţa No. 92/913.*)

CASAŢIE S. II

Recurentul Preot. George Furtună ş. a., prin d-l avocat Marincescu Gane.

Ministerul Public prin d-l procuror M. Vidraşcu.

Curte cu juraţi.—**Persoană responsabilă civilmente pentru faptul acuzatului**—**Competinţa acestei instanţe a se pronunţa.**—**Art. 8 pr. penală.**

1. Curtea cu juraţi este competentă să judece acţiunea civilă nu numai faţă de delincenţi, ci şi faţă de aceia ce după lege sunt responsabili civilmente de faptele păgubitoare ale delincenţilor. (*Cas. s. II, decizia penală No. 1457 din 19 Iunie 1913, prin care s'a casat decizia Curţii cu Juraţi din jud. Putna No. 11 913.*)

Recurentul Ion S. Manciu prin d-l avocat N. Florian.

Ministerul Public prin d-l Procuror general Sc. Popescu.

Judecarea pricinilor.—**Divergenţă.**—**Judecarea ei cu precădere.**—**Art. 150 l. de organiz. judecătorească şi art. 17 şi 23 din regulam. serviciului interior al tribunalelor şi grefelor.**

2. După art. 150 din legea de organizare judecătorească,

rească, divergenţele dacă nu se pot rezolva în chiar şedinţa în care s'au produs, se judecă în termen maximum de zece zile şi cu precădere asupra actelor din acea zi, părţile putând însă conveni, de comun acord, pentru un termen mai lung.

După această dispoziţie a legii, divergenţele trebuiesc judecate înaintea celorlalte afaceri din acea zi, îndată ce tribunalul se completează cu numărul de judecători cerut de lege pentru judecata divergenţei.

Această dispoziţie a legii este coprinsă şi în art. 23 din regulamentul serviciului interior al tribunalelor şi grefelor din 31 Mai 1909, care arătând ordinea în care se va procedea la judecarea proceselor, pune judecarea divergenţelor înaintea proceselor urgente şi apoi celelalte procese după ordinea înscrierii lor pe rol, care ordine se va afige în ajunul fiecărei zile de şedinţă.

Din aceste dispoziţiuni ale legii şi regulamentulul rezultă invederat că ordinea proceselor se afişează pentru celelalte procese, iar nu pentru cele urgente şi în divergenţă, care n'au nevoie a mai fi puse într'o ordine oare care, întrucât legea şi regulamentul arată ordinea lor de judecată.

După art. 17 din regulamentul serviciului interior al tribunalelor şi grefelor, partea fiind citată înaintea tribunalului pentru ora 11^{1/2} a. m., ea trebuie să se găsească în sala de şedinţă dela acea oră până la strigarea pricinei sale, de oarce procesele anterioare se pot suspenda prin neprezentarea părţilor, sau se pot amâna pentru diferite motive, aşa că o pricină pusă pe rol mai în urmă poate să ajungă a fi luată în cercetare îndată după deschiderea şedinţei. (*Cas. s. II, decizia penală No. 1752 din 10 Septembrie 1913, prin care s'a respins recursul făcut contra sentinţei Trib. Dolj s. II No. 191/913.*)

CASAŢIE S. III

Recurenta Societatea Coroana, prin d-l avocat D. N. Comşa Intimata Primăria Oraşului Ploesti prin d-l avocat G. Tomescu.

Contencios administrativ.—**Ordonanţa prin care se interzice vânzarea legumelor şi fructelor mai înainte de ora 10 dimineaţa.**—**Legalitatea ordonanţei.**—**Art. 58 şi 99 din legea pentru organiz. comunelor urbane.**

1. Primarul este în drept a reglementa şi aplica măsurile de poliţie comunală în ce priveşte vânzarea obiectelor de ind destularea publică, luând precauţiunile ce va crede de cuviinţă pentru ca piaţa să nu fie lipsită de obiectele necesarii pentru acest scop.

Astfel, este legală ordonanţa prin care un primar, în vederea unei urcări mereu crescânde a pretului legumelor din cauza speculei şi a cumpărării lor cu ridicata pentru diverse întreprinderi, interzice cu desăvârşire mai înainte de ora 10 dimineaţa cumpărarea şi ridicarea de pe pieţele publice a legumelor şi fructelor, fie pentru speculă, fie pentru întreprinderi industriale. (*Cas. s. III, decizia No. 281 din 14 Iunie 1913, prin care s'a respins recursul făcut de Soc. Coroana contra ordonanţei Primăriei Oraşului Ploesti No. 9053/912, prin care i se limitează dreptul de a cumpăra zarzavaturi după piaţa oraşului mai înainte de ora 10 dimineaţa.*)

¹⁾ Deciziile ale căror speţe sunt însemnate cu steluţă * prezentând o importanţă juridică deosebită, vor fi publicate în extenso în numerile viitoare.